תפקיד הוא להשגיח שלא יהיו נזקים למיזרקה, שלא יהיו קטטות במקום, שלא יטרידו בחורות באיזור."

מרדכי אשכנזי: "התפקיד שלנו הוא גם למנוע מהזונות לבוא ולעבוד כאן."

מה אומרת על כך העירייה? בני כהן, דובר־העירייה: "לשומרים ליד המיזרקה אין סמכות לסלק מהמקום בני־אדם. לצורך זה יש מישטרה. תפקידם לשמור שאנשים לא יפגעו במיזרקה, לקרוא למישטרה במיקרה שבאים רוכלים לעבוד במקום. מוטב לנו לשלם לחברת־השמירה מאשר לשלם עבור תיקוני המיזרקה."

"טרף לכל מטורף"

מה באשר לעבודת הזונות במקומות ציבוריים בעיר? "העירייה מנסה להרחיק את מוקדי־הזנות מאיזורי מגורים, ופועלת כדי שהזונות לא יעבדו בחצרות בתים. אבל הסמכות לכך נתונה בידי המישטרה בלבד. אנחנו יכולים להתמודד עם הבעייה רק במיסגרת מה שהחוק מאפשר לנו.

"העמדה הברורה של ראש־העירייה תומכת במסקנות ועדת השופטת הדסה בן־עיתו, האומרות שיש להתיר את הזנות בישראל. צריך לדאוג לתנאים היגייניים ורפואיים, תנאים אנושיים לזונה ולמקבלי־השרות.

"אסור להעלים עין מהתופעה. העיקר הוא שהזונות תהיה במקום שלא תפריע לאנשים שאינם מעוניינים בה. לכן זה צריך להיות במקום מבודד."

המקום המבודד שעליו מדבר דובר־העירייה היה עד באחרונה חוף תל־ברוך. אלא נראה שהעירייה עושה את הכל כדי להעבירן גם משם. נבנתה שם טיילת גדולה ומוארת ומיגרש־חנייה רחב־ידיים, שהכניסה אליו היא בתשלום.

אחרי השתוללותו של העבריין פינס ועקנין לפני שבוע ליד חוף תל־ברוך, אמרה אחת הזונות העובדות במקום: "זה מה שקרה אחרי שהרחיקו אותנו ממיגרש־החנייה. נאלצנו לעבור לעבוד בגבעות שליד, ולהיות טרף קל לכל מטורף. אתה מכיר מישהו שירצה להיות עם זונה כשפנסים מאירים מלמעלה? מה, אנחנו גם צריכים לשלם מע"מ לצ'יץ'?"

אומנם, בשעות־היום הכניסה לתל־אביב תל־אביב היא ללא תשלום. אך מה אחוז תושבי תל־אביב המגיעים לזונות מבין המבקרים במקום?

המצב הקיים גורם לזונות לחזור ולעבוד בתוך העיר, בצידי רחובות מרכזיים ובחצרות בתים.

תנאים תת־אנושיים

דונות תל־אביב מוכרות היטב לאנשי־המישטרה. רק במיקרים נדירים נשלחת זונה לכלא בשל עיסוקה בזונות. זונות מואשמות על־פי החוק בעשיית מעשה מגונה במקום ציבורי, ולא על העיסוק בזונות.

באפריל 1974 מינה שר־המישפטים ועדה לבדיקת בעיית הזנות בישראל. בראש הוועדה הועמדה השופטת הדסה בן־עיתו. היו בה שיבעה חברים נוספים, ובהם פסיכולוגית, קרימינולוגים, נציג המישטרה, נציג מישרד־הסעד ופרקליטה. הוועדה קיימה 28 ישיבות, ערכה שלושה ימי־עיון וזימנה עדים רבים. באפריל 1977 פורסמו מסקנותיה.

וכך נאמר בפרק ההמלצות:

"הוועדה ממליצה לבטל את האיסור על החזקת מקום לשם עיסוק בזנות, במידה שהדבר נוגע ליחידת דיור נפרדת, המוחזקת על־ידי אשה אחת בלבד, וכן על חדר במלון, על כלי־רכב, על כלי־שיט."

סעיף 189 (ב) של פקודת חוקהעונשין קובע: "אדם הנמצא במקום כלשהו לשם עיסוק בזנות בנסיבות שיש בהן משום מיטרד לדיירי הסביבה, או הפרעה לתנועה בדרכים, דינו — מאסר שנה." הוועדה המליצה כמה תיקונים לסעיף זה. בין השאר:

● "להחליף את המילים, 'אדם הנמצא במקום כלשהו' במילים: 'אדם הנמצא במקום ציבורי או במקום אחר, בנסיבות שיש בהן כדי לעבור עבירה של הסגת־גבול.'

● "להוציא במפורש מתחולת הסעיף הזה בתי־קפה ומועדוני־לילה, בתנאי שהימצאות הזונה שם אינה מהווה מיטרד ונעשית בהסכמת הבעלים."

בפרק הדן במקום־העיסוק נאמר בהמלצות הוועדה:

"עד 1962 לא אסר החוק על אשה להחזיק מקום לעיסוקה בזנות, בין בבית־מגוריה ובין במקום מיוחד למטרה זו. המחוקק המנדטורי, בדומה למחוקק הבריטי עד היום, היה סבור שאם העיסוק בזנות אינו אסור, יש להשאיר מקום כלשהו, שבו אפשר לעשות כן בצינעה, מבלי לעבור על החוק. כדי למנוע הרחבת המיטרד או ניצול הזנות

צלם: אבי עמר

שופטת בן־עיתו
להתירו

על־ידי אחרים, אסר המחוקק קיום בתי־זנות, כלומר בית המבוקר על־ידי שתי נשים או יותר לעשיית מעשי־זנות, וכן אסר החזקת מקום לעיסוק בזנות של אדם אחר, או השכרתו למטרה זו."

המחוקק הישראלי שינה את החוק וקבע: "מי שמחזיק או מנהל מקום לשם עיסוק בזנות, דינו — מאסר חמש שנים."

על כך אמרה הוועדה: "אין לנו ספק כי אחת התוצאות של ההחמרה הזאת היתה הגדלה משמעותית במיספר העוסקות בזנות במקומות ציבוריים, בחדרי־מדרגות ובחצרות־בתים ליד פחי־הזבל. מעניין לציין כי על־פי המצב הקיים היום בחוק, מי שמזמינה לקוחות לביתה ועוסקת שם בזנות בצינעה, וללא כל מיטרד לשכנים או לשום איש אחר — דינה מאסר חמש שנים. אם היא מחזיקה את הדירה בשכירות, היא עלולה למצוא את עצמה ללא קורת גג. ואילו אם אותה אשה הולכת עם הלקוח לפארק ציבורי או לחצר של בית זר, ומקיימת איתו מגע בתנאים תת־אנושיים — לפעמים לעיניהם של ילדי השכונה — היא עוברת רק עבירה של עשיית מעשה מגונה במקום ציבורי..."

המחוקק ישן

"אין תימה, איפוא, שמרבית הבוחרות באפשרות האחרונה, והמישטרה נאלצת להתמודד השכם והערב עם תלונות בלתי־פוסקות מצד הציבור..."

כשפורסמו מסקנות הוועדה, הן זכו בשבחים רבים. נאמר עליהן שהן מתקדמות ועשויות לפתור את בעיית הזנות בישראל. נאמר שיש לנהוג בזנות ככבוד, שיש להכיר בצורך האנושי הזה ולא להפכו למאוס, בשל הדרך שבה נעשה הדבר.

12 שנה אחרי פירסום המסקנות נשאר המצב כשהיה, ואף החמיר. שיטחי־הבנייה קרבים והולכים לאיזורים שנחשבו פעם כמבודדים. הנוער חשוף לגירויים מיניים רבים. על כך נאמר בדו"ח: "בנסיבות אלה נראה לנו שאין זה ריאלי לטעון שדווקא השכנות לבחורה העוסקת בזנות בביתה, בצינעה, עלולה לגרום להשחתת הנוער."

משום־כך הציעה הוועדה לבטל את האיסור הקיים בחוק לעיסוק בזנות, בתנאי שזה נעשה בשני סוגים של מקומות:

● "יחידת־דיור נפרדת, בין אם היא משמשת למטרה זו בלבד ובין אם היא משמשת גם למטרת מגורים, ובלבד שתשמש לעיסוקו של המחזיק בלבד ולא לעיסוקו בזנות של שום אדם אחר, בשום זמן, כל עוד אין שינוי בחזקה."

● "חדר במלון — אפילו הוא מושכר ביודעין למטרת ביצוע מעשה זנות."

אילו התקבלה המלצה זו, יתכן ומלון גדול, הנמצא בשיממונו זה זמן רב, היה היום פעיל והומה אורחים.

סיכמה הוועדה: "אנו סבורים שאם יתוקן החוק, ואם יקפידו השילטונות על אכיפתו בתנאים שהזכרנו, תוכל המישטרה לשחרר את הציבור במידה רבה מן המיטרד הקשה של זנות המתנהלת בריש גלי, לא רק על־ידי מעצרים חוזרים ונשנים, אלא על־ידי העמדתם לדין של מי שימשיכו בעיסוק זה בראש־חוצות."

עד שהכנסת תתעורר לעניין, צפויים מיקרי־רצח נוספים של זונות ולקוחות, סכנות של הידבקות במחלות־מין קשות והטרדות חוזרות ונישנות של הציבור באיזורים הנגועים.

יוסי עיד־דור,
צילם: ציון צפריר

יצאניות ממתינות ליד מלון סנדי ב„משולש הזונות" בתל־אביב
„הילד שלי צריך לראות את הישבנים?"

צלם: אבי דסה, העולם הזה

גופת היצאנית רונית גבאי ברחוב ארלוזורוב
שלושה קורבנות תוך כמה ימים